

“Po návratu s Tali ven, může taky bejt, že se z ní voba zvencnem. ” □

Říkala jsem Rumouškovi ráno, kdy jsem se chystala s oběma ven poté, co byla pět dní s Brtníkem pryč. A byla jsem zvědavá. Mno..... tak jak bych to asi celý shrnula.....Vlastně ten začátek byl dobrej. Ten vůbec nebyl špatnej. V pohodě jsme si dali okruh kolem našich paneláků. A v podstatě - i když někdy s upozorněním a důrazem - provedla vždycky to, co se po ní žádalo. Jen ji prostě pořád pořád musíte povelovat (což je krapítek únavný). Jinak ji máte asi sto kilometrů daleko a tím pádem mimo dosah. Takže to je furt “Tali, tady... Tali se mnou, Tali pomalu....” Není v tom nějaké ani úmysl, ale prostě si jde a jde a jde..... a pak ji něco zaujme...a..... tadáádadaáá. □ . No ale jo, tahle fáze šla vlastně dobře, proti tomu, jak to bývalo dřív. Člověk by neměl být pořád nespokojen. Nebo vlastně.... jo... páč když se spokojí s tím, co je, tak se nikam neposune, takže nic! Žádná spokojenost □ □ .

No ono ostatně, všeho do času, že. Zřejmě, aby ta chvála nebyla až tak nějak výraznější, tak když jsme došli k našemu zadnímu vchodu, zajela bleskurychle do křoví a tam sfedrovala jakousi odhozeninu!!!! A to prosím tři minuty před tím se mi zdařilo jí odvolat od bochníku, do kterýho se zakousla. Předpisově pustila na fuj a přišla poslušně obratem za mnou. Asi jí to připadlo, že tím vyčerpala svou dávku poslušnosti a teď si dopřeje. No, mně zas vyčerpala mou dávku trpělivosti, takže jsem ji drapla za flígr a skončila na vodítku. Vyvenčená komplet už byla, takže smolikof, mladá dámo. A tak zatímco Rumíček si vesele hopíkal prostorem, vedle mě se táhla uvařená nudle. A pro tentokrát jsem jí to zatčení a nekomunikaci z mojí strany naordinovala až do doby, kdy jsme došli domů. Joooo, jaký si to uděláš, takový to máš □ .

No a odpoledne když opominu rozjezd, kdy jsem ji musela ohulákat a sdělit jí, že takhle ne..... tak..... fungovala fantasticky. Naprosto fantasticky. Asi kdyby jí člověk zjezdil pérka pokaždý hned na začátku za nějakou blbinu, tak by pak sekala latinu celou dobu □ . Tohle teda nebyla blbina, za kterou jsem jí vyčinila, ale to není podstatný. Podstatný je, že jsme si to pak následně venku užili všichni tři. Což bylo parádní. Fungovala úplně stejně jako Rumíček, takže žádný důrazný volání, žádný opakování, nic, prostě jsem mluvila s oběma úplně stejně.

Když jsem zavolala, že tam - k dětskému hřišti - nee, otočila to a vrátila se zpátky, když jsem si vyžádala společnou chůzi v mojí blízkosti, protože jsme míjeli malýho psa na vodítku, tak

zcela samozřejmě se připojila a propochodovali jsme hromadně kolem. Suprově respektovala konec chodníku a když jsem v místě, kde chodník neměl zřetelný konec zavolala tichý ne-e, stůj, tak se poslušně zastavila a přešli jsme najednou všichni tři. Tohle u ní nikdy nebude stoprocentní, to vím, vím, že jsou chvíle, kdy jí lupne a ten chodník pro ni neznamena nic, ale nepřestanu to nikdy trénovat do zblbnutí.

Vzala jsem jim ven po dlouhý době fleesový přetahovadlo a prima jsme si s ním všichni tři zablblili. Po nějaký době Tali dospěla do fáze, běžím, zvednu, vracím se, stojím, čumím, pasu se. Tak jsem to zaonačila tak, aby se vlk nažral a koza zůstala celá a přehodila jsem to na Rumíčka. Zajímavý ovšem bylo, že tahle fáze neplatila v momentě, kdy jsem milý přetahovadlo nehodila do kopce ale naopak. To se vyřítla jako velká voda, vaz si málem srazila, aby ho chytla, nohy si zapletla dole do vánočky a hodila parakotoul. To je prostě magor tohle stvoření.

Posléze se mi podařilo to, co už dlouho ne. Vlastně snad naposledy s Ešínkem. Mrskla jsem to tak šikovně, že jsem milý přetahovadlo umístila na strom. Noooo to bylo! Vzteknot se nám mohla, madáme ☐ . Rejdili tam s Rumoušem jak žraloci kolem hejna sardinek ☐ . Nakonec se mi podařilo o kousek dál najít obří klacek, či spíše kládu a tím milý přetahovadlo seslat dolů. Ukořistila ho a opět se řítla dolů, až se málem přizabila.

Cestou domů jsme měli možnost potrénovat si hromadnou chůzi u nohy a zastavováníčko na povel i bez povelu, protože jsme potkávali hodně maminek s malými dětmi. Povětšinou tahle sedící dvojka vyvolala úsměvy. A já jsem mohla být na oba tak trochu hrdobec. Moc jsem si užívala to, že se flekatice chová jako normální pes. Když se někde začuchala, schválně jsme se s Rumíčkem dali do pohybu a ona se bez volání za námi vždycky řítla jak Pendolíno. Hezký, hezký to bylo.

Stejně tak hezký bylo, že pro tentokrát i suprově reagovala na můj požadavek nelézt v jejím oblíbeným místě pod balkony, ale pohybovat se sice po trávníku, ale tak jako na kraji. Došli jsme k silnici, tam si oba posedali, spořádaně počkali, až vejdu do silnice za zaparkovaný auta zkontrolovat, jestli nic nejede a po přeběhnutí na náš chodník oba hopíkali a čekali na odměnu. Pochopitelně, že jí dostali. Došli jsme dom a já si pro ně vymyslela ještě jeden úkol. Botky samochodky, který mám za dveřma do deště (kotníkový zateplený gumáky od vietnamců jsou na ranní podzimní a zimní venčení jak stvořený), už mají někde prasklinu,

takže bylo nutno je vyhodit. A..... co nezapojit do práce ty dvě pracovní plemena vemená? Jasně, každé dostal pokyn popadnout jednu botu a šlo se hromadně ke kontejneru.

Vnímáte to??? Chápete, že ona šla, něco nesla a donesla (jen s dvojím opravením, ale to je mi fučík) to na místo určení? Tam si spořádaně sedla, stejně jako Rumíček a počkala, až dojdu vyhodit ty boty, který mi odevzdali. Sice se zvedla dřív a museli jsme to opravit, ale byl to megavýkon!!! Megavýkon. Ještě nikdy nic nenesla vyhodit do kontejneru. Tuhle blbinku, kterou provozovali a provozují fšící naši ohaři zatím nikdy nedělala. Teď to byla premiéra. Bravooooooooooooooooooooo, chtělo se mi volat na celej sídlák, ale..... už takhle mě tu mají za cvoka, tak jsem je radši jen moc hezky vychválila, odměnila a pak už se šlo domů. Bylo to překvapivě dobrý odpůldne.